

Stemmer fra OS

odense studentereksamen
stx hf FORFATTERAKADEMIET 2016

#endelafOS

Forsiden:

Grafisk tryk af Sofie Burgaard fra OS Kunstakademi

Antologiens billeder:

Nicolai Rekve Eriksen (s. 9 og 13)

Line Stage Clemmensen (s. 15, 25 og 48)

Hung Tien Vu (s. 41, 51 og bagsidefotos)

Forord

I skoleåret 2015-2016 har de fire Odense-gymnasier Tornbjerg, Mulernes Legatskole, Katedralskolen og Sct. Knud indledt et historisk samarbejde under navnet OS – Odense Studentereksamen. Et af formålene er at kunne udbyde spændende tilbud til talentfulde og særligt ambitiøse elever og kursister på tværs af skolerne.

Forfatterakademiet er en af frugterne af dette samarbejde. Hen over vinteren og foråret har en lille snes elever deltaget i et forfatterkursus, der har givet dem mulighed for at fordybe sig i skønlitteraturen og selv prøve kræfter med at skrive digte og noveller. I spidsen for de enkelte workshops har været to af landets mest prominente ordkunstnere, novelle- og romanforfatteren Jan Sonnergaard og digteren Nicolaj Stochholm. De har med stor indlevelse og passion åbnet dørene til novelle- og digtekunsten og givet råd, redskaber og inspiration til elevernes egen tekstproduktion. Forfatterne har været guider på en spændende dannelsesrejse, en poetisk tour de force gennem nogle af de største og mest kringlede, gribende og afgrundsdybe forfatterskaber. I lyset – eller skyggerne – af forfattere som Hölderlin, Hemingway og Trakl har akademieleverne med en imponerende frygtløshed og kreativitet forsøgt at finde deres egne litterære stemmer.

I denne antologi mødes og forenes nogle af de stemmer, der har løftet sig fra de hvide ark i de forgangne måneder.

Mulernes Legatskole

Odense Katedralskole

T O R N B J E R G
G Y M N A S I U M

Tornbjerg Gymnasium

Sct. Knuds Gymnasium

SKREVET AF

Caroline Damkjær Jacobsen

Flugten

At det lykkes mig at åbne hoveddøren uden lyd
ud til de tidligste fuglefløjt
at høre endnu tunge vejtræk fra etagen over
det er et under uden lige
der gør mig både vemodig og livsgrisk
I er ikke vågne til at stoppe mig
til at fange mig
til at udstoppe mig
til at sætte mig på reolens mindehylde
jeg er ikke længere et objekt, der kan kontrolleres af
aftaler, sengetider og vækkeur
og det føles godt
men det har gjort mig vemodig og livsgrisk

Alligevel tager jeg videre
for jeg ved, at hvis jeg kigger mig tilbage
så vågner I af den tomme seng og den åbne dør
og jeg vil bare væk så hurtigt som muligt
jeg vil mærke livet og ride på dets bølge ud i det blå
og jeg kan ikke stoppe grimassen i mit ansigt
fra at vokse sig større og større
indtil jeg selv vokser mig større og større
til sidst fylder jeg så meget
at jeg svæver væk fra det hele
og væk fra jer
og det gør mig så vemodig
men også så forfærdelig livsgrisk

Chakralabyrint

Livet er kedeligt uden sol
Ironisk med mit tredje chakra
For mit solar plexus er fucked

Den evige dag er blevet til evig nat
Min maveregion har tabt sin indre styrke
Solen blegner og daler langsomt

Jeg kan ikke udtrykke mig mundtligt
Skriver ned på papirlapper
Glemmer og smider væk

Det føles som var jeg ufødt
Endnu liggende inde i min mor
Uden chance for at strække mig

Krummer mig sammen
Bliver mindre og mindre
Jeg er et befrugtet æg

Snart kun et æg
Snart kun intet
Jeg hører ikke til livet

Utopia

Tag med på en rejse til et sted langt herfra
Hvor varmens trylledrik genskaber det glemte
En genfundet perle på smeltepunktet
Stjerner flyder som honning
Vores drømmespil forstyrres af solens støj
Og udløser en vokalfrigørelse
Langt fra mundvigens eget genkendelige kammer

Clubkids

du finder dem ikke på hvert et gadehjørne
de overholder normen i dagslys
besætter byen i natten
fylder luften med
Dr. Frank'n'furter-selvfremskillelse
og identitetsdigteri
du er velkommen til at følge med
i deres skyggeparade
væk fra svedlugt, lunkne dp'er
og gennemsnitsdanskere
hen til euforiserende og bizarre rytmer
diskosnav på dansegulvet
her danser de deres holografiske sjæle ud
i sølv månens skær
som i en drømmepsykose
glimter og reflekterer
født i den forkerte generation
iført 90'ernes restparti
fra Episode og forældres ungdomsgarderober
der er harmoni mellem dem
med øjne fyldt med glæde
omfavner hinanden
sammen går de tilbage til dagen
tilbage som én

Døgnåbent

jeg vil fjerne mine ord fra universet lige så hurtigt som snapchat sletter de forvrængede ansigter
mellem venner
men selv de flotteste blade på min fingerfilodendron
og tre gange "om" kan ikke hamle op med de idealer og drømme, der står i kø uden for min hjerne
lagringspladsen er ved at være udfyldt
med nedadgående vækstmodeller, fluviale landskaber
og aztekerriger
ja, selv krystallerne på mit natbord kan ikke gøre forårsrengøringen for mig
også selvom, at jeg giver dem sol på pastel himalayasalt hver uge for at lade dem op, så de er
friske på ny
men hvad nytter det, hvis jeg kun bliver mere udkørt?
så fej hurtigt mine ord under dørmåtten
til der ingen spor er tilbage af det døgnåbne tankespind
alligevel snapper jeg lige en til gang
for kan de 10 sekunder fra eller til virkelig gøre den store forskel i et allerede overrændt bæger?

Refleksioner fra hverdagen

Hverdagen går så forfærdeligt langsomt
Jeg kan mærke, jeg synker længere ned i DSB-sædet
For kun at synke længere ind i uendeligheden
En evig sløret stribe forbliver på ruden
Af træerne i landskabet, der passerer forbi

Den klare forårsdag udsmykker togkupéen i solens skær
Jeg snor lyset om mine fingre
Men lyset er så forfærdeligt uhåndgribeligt
At jeg opgiver og lader det passere
Ligesom pendlerne, kaffevognen og togkonduktøren passerer

Du rejser dig fra vores sæde
Siger farvel og blænder mig med din paillettaske
Der reflekterer solens stråler tilbage i mine sarte øjne
De lukker sig febrilsk for at mildne mit blik fra det skarpe lys
Men kun for at opleve tv-flimmer, myrekrig og pulserende cirkler

Ikke et minut går uden at lyset giver et visit i mit syn
Og jeg opdager, hvor rart det er
At jeg ikke behøver at have kontrol over alt, der sker i verden
At jeg har en pause fra muligheder og valg
Til bare at være

For lyset går sine egne veje
Og jeg følger bare med indtil min endestation
Hvor jeg stiger ud af togkupéen
Rammes af et varmt solstrejf i det endnu kolde forår
Og lever videre i lysets hastighed

Betonhjerte

Min sjæl blev begravet under asfalten dengang. Den ligger der stadig, dækket til af sten og bitumen med sommerregn faldende ned over vejen, som den dog ikke kan mærke dernede fra mørket. Men hvor den dog længes. Så meget, at forestillingerne om de blide dråbers falden mod dens faststøbte kinder næsten føles som virkelighed - dog kun næsten. Men den støvfulde duft af regnens møde med varm asfalt er det eneste, som holder den i live. Hvis du nogensinde kommer forbi det sted, hvor den satte sig fast for så mange år siden nu, så vil du måske kunne føle dens skrøbelige flakken under skosålerne. Hvis bare du mærker ordentligt efter. Men efterhånden har den vænnet sig til, hvordan tusinde fødder har trampet over dette sted på en vej uden navn og uden betydning (for dem), mens den blot måtte ligge dernede og forbløde sine krakelerende følelser. Dog er det for sent at samle dem igen. Nu venter den blot på enden, men i mellemtiden er der stadig et spinkelt håb deroppe i form af den milde sommerregn, som minder den om dagene, hvor dråberne rent faktisk kunne føles.

Regnen havde taget vores vejr, og vi traskede nu gennem vandpytter i store gummistøvler og med himmelfarvede paraplyer over vores hoveder, mens vi forsøgte at ånde dråberne ind for at få det tilbage. Dog var det svært med de uendelige verdener nede i pytterne, hvori skyerne spejlede sig vandigt, på samme måde som vore øjne gjorde da fødderne pludselig ramte bunden.

Mine lunger satte sig fast i jorden dengang, og nu har jeg svært ved at trække vejret, når skovmuld ryger ind gennem åndevejen i stedet for ilt. Små frø har gennem tiden fundet vej ned til de blødende rum, og op er forglemmigejer blomstret med deres rødde i et fast tag om det inderste af disse kamre, der næsten helt er holdt op med at ånde. Nu er blomsterne det eneste, de lever igennem.

Lugten af småkager og varm kakao var blevet til vores sejrssang efter timer med hænderne i jord og græs, og vi havde accepteret den som en del af vores lykke, lige indtil den nu højt savnede duft blot blev erstattet med tom luft og ensom kaffe.

Mine øjne er sunket ind i murstenene på den bygning, jeg plejede at leve i, men som nu blot er en fjern drøm om noget, jeg aldrig vil se igen. Og efter jeg tabte dem dér, er jeg blevet blind, for mit blik er tilstoppet af ler, og jeg må vandre rundt uden retningssans med fortabte tanker som det eneste for mit synsfelt.

Vi svømmede sammen gennem himlens blå øjne mens vi snakkede om de blomster, der voksede inde bag ribbenenes åbenhed. Men mine nøgne følelser blev dækket til af de voksnes pålagte samvittighed, og jeg så dem aldrig rigtigt igen i deres naturlige og smukke form. Måske findes denne form slet ikke længere.

Mit hjerte blev støbt ind i beton dengang. Og det pumper stadig svagt derinde, med de aldrende minder i sine hjertekamre i stedet for blod, mens det blot venter på den dag, hvor de vil slippe op. Hvis du nogensinde kommer forbi det sted, hvor det satte sig fast for så mange minder siden nu, så vil du måske svagt kunne høre hjerteslagene gennem de tykke lag af cement og sand, dog knap hørligt, for presset kvæler det fra alle sider, og det er kun et spørgsmål om tid, før den skrøbelige muskel ramler sammen om sig selv og kvæler de hjælpeløse brudstykker fra engang.

I de dage ville vi tage ud til de uendelige mælkebøttemarker, rulle ned af bakkeskråningerne mod skovbrynet mens vores latter gav ekko op i efterårsluften. Og de enorme graners tysthed gjorde samtalerne filosofiske, idet vi så på hinanden med mælkebøttefrø i øjenvipperne og skår i hjerterne da markerne pludselig hørte op.

Min barndom forsvandt ud i intetheden dengang for milliarder af øjeblikke siden nu, og jeg drømmer stadig om den, om hvordan den måske lever et sted derude mellem fjerne stjerner og konstellationer. Jeg forlod den til fordel for en verden, jeg er nødt til at kalde virkeligheden, men som jeg inderst inde godt ved, aldrig vil blive så virkelig som den, vi havde sammen. Så nu er det meste af mit sind flygtet ud i rummet i sin søgen efter dig, og jeg tror, det er faret vild derude på hovedvejen til fantasien, inden det nåede at krydse uskyldighedens grænser. Jeg tror ikke, det nogensinde vil finde hjem nu, hjem til der hvor du holder til. Så elskede barndom, vil du ikke nok komme tilbage?

SKREVET AF

Emma Caroline Blomberg

Espresso

Nu er jeg her.

Du er her også.

Jeg træder ind i lokalet. Kærtagnet mellem dør og en lille guldklokke, der hænger fra loftet, bekræfter min ankomst. Den lange pelsjakke, som hænger dovent over mine brede skuldre, slæber jeg akkurat hen ad gulvet. Det tænker du over. Mørk pels, langsomme skridt. Mine fødder er stukket ned i olivengrønne militærstøvler, der synes alt for store om mine ankler, som bliver synlige, hver gang den ene fod sættes foran den anden. Snørebandet er løst bundet, kunne gå op hvert sekund, tænker du.

Jeg træder længere ind i lokalet. Mit hår er uredt, og dets lyse farve står i klar kontrast til resten af mit udseende. Jeg kigger mig ikke omkring, men jeg er heller ikke målrettet. Tøvende. Det forvirrer dig. Suk. Jeg bevæger mig hen mod disken, hvor en lav pige er i gang med at betjene dig. Hun smiler sødt og skubber kaffekoppen nærmere kanten, tættere kunden, tættere dig. Smilet gengælder du. Ud ad pelsens skjul stikker min blege hånd frem og lægger sig ventende på bordkanten. Mine øjne løftes endeligt fra intetheden og interesserer sig for udvalget, der står skrevet på væggen bag pigen. Jeg ænser hende ikke og ænser ikke dig.

Jeg lader mine øjne smage på de forskellige navne. Caffé Latte, Cappuchino, Cortado og Caffé Corto. Åh, kaffeduft. Koffeinrusen suser gennem min næse og når ind til hjernecellerne. Skønt! Riboflavin, calcium, fosfor; mælkens unikke sammensætning strejfer mig, stjæler koffeinen tilbage. Men så rammer mine øjne det bedste af det hele, det stærkeste. Mærker espressoens sorte farve blænde mine øjne og mærker rystelserne mine nerver udsender, det gør ondt, du ser det også. Jeg må være nær masochisternes himmel, og espressoen udnævner jeg til sadist.

"Har De bestemt Dem endnu?" lyder en stemme, der er langt fra monoton, kunne snildt være med i en reklame. Jeg svæver ud af min kaffedrøm og finder stemmens ejermand. Den lave pige kigger op på mig, stadig spørgende. Jeg prøver at ligne en, der tænker sig om, inden jeg udleverer mit svar, selvom jeg skam har bestemt mig.

"En espresso, tak!"

Du kan ikke lade være med at kigge over på mig, da jeg tager to skridt tilbage og indtager en ventende position. Mine hænder lukkes i bag ryggen, og jeg svajer let frem og tilbage. Frem og tilbage. Frem og tilbage. Jeg får dit øjenvand til at blæse op, du bliver svimmel. Det kan jeg godt lide. Jeg kan godt lide at forvirre dig.

Så ser jeg dén. Den lille glaskaffekop med skinnende sort væske bliver skubbet over disken. Dirrende af spænding låser jeg mine hænder op og bevæger min højre hånd imod koppen. Inden mine fingre lægger sig beskyttende om den lille kop, vender jeg hurtigt hovedet i alle retninger – jeg ser en ledig plads. Et ensomt robust bord med en ensom spinkel stol som sidekammerat.

Tager koppen.

Sætter mig ned.

I lang tid kigger jeg blot på det sorte hav. Se, men ikke røre. Væsken virker uforgængelig. Nu undrer du dig endnu mere. Det piner dig. Men bare vent. Snart holder jeg heller ikke ventetiden ud. Jeg tænker på espressoens styrke, som kan flette sig ind i min tunge og tandkød. Den sorte farve som erobrer mine tænders emalje og gør mit halsrør ru. Forestillingerne i hovedet vil ingen ende tage. Millimeter ad gangen løfter jeg drikken tættere min mund. Så sker det. Endelig, tænker du.

Ikke én dråbe går tabt. Hele kroppen påvirkes. Større, stærkere, kraftigere. Vokser til dobbelt størrelse. Den spinkle stol under mig knækker sammen. Øjnene ser sort, ser dig og din stol for første gang. Den er spinkel, du er spinkel. Du er sort. Jeg er sortere. Jeg ved, hvad du drikker. Du drikker espresso. Og da du ser mine sorte tænder smile til dig, viser du også dine sorte tænder til mig. Jeg går med tunge dobbelte skridt hen til dig. Tilbyder min hånd. Du takker ja.

Nu er jeg her.

Du er her også.

kom og tag mig

jeg retter ordene
brænder lysene op

legende i håbet
om kuldioxiden der dræber
den side af mig
med de fejl
jeg hader

siden
der tror
den kan tillade sig
det hele

narcissismens tag i mig
den har taget godt fat
og forfører
endnu
til langt ud
i mørket
for at se
en sidste gang

jeg ser
den giver ikke slip

skabelse af isolation

jeg er her, du er ikke
en falmet farvepalet
og uundværlig ungdom
gråhedens fortidsarme, så varme
åh så varme

jeg bliver ved med at råbe:
jeg er ikke et spøgelse

JEG RÅBER

JEG RÅBER

JEG RÅBER

desto mere
usandt
bliver det

min transparente krop
er snart væk
i armenes kram

jeg råber:
vi ses i mørket

vi er solcellerne

sommerbørn og sollys
sidder blandt gule blomster
smider jakkerne
for tidligt
så kuldegysningerne
tager plads
på vores arme og ben

kære sommerbørn
kære anarkister
os der bliver til

i lys
og glemt
om vinteren
udfolder os
blandt gule blomster
når solen rammer
vore legende pupiller
vi samler
samler på energi
vi er vågne
i nattens timer

SKREVET AF

Helene Melbye

Hjemmefra

En velkendt brummen fra et køleskab
Sølvglinsende tråde fra edderkoppespind
vugger i vindueskarmen sovende fluer
i skæret af månens afsøgende sind
Blanke klinker med aftryk af fødder
Lange, grå sokker klamrer sig til ryggen af stolen
og stirrer utilfreds på krummerne ved bordbenets rødder
Som trofast har stået alt alt for længe
Og støttet og båret og holdt og rejst alt alt for mange
Før bordpladen tøver og giver efter
Samler nu et par hænder al længsels kræfter
Griber om håndtaget, som åbner op for verden
Dugfriske strå omklamrer og kæler i hærden
Fornødne fødder føler på livets nyeste lage
Jeg omfavner friheden.. Jeg vender ikke tilbage

Aftryk af fødder støbt i mos, der damper
Fra morgenstunden og fra højre og fra venstre
indskydes indtryk og behager alle tænkelige tænkte tanker
I galop over marken og langt ned mod åen,
med tårer af glæde og af farten fra kulden i tågen
Vækker et tårnhøjt træ barnlige lyster
Pludseligt træet rejser sig, og ej erindres, tid, sted, pubertet og bryster
Stabile og venlige grene rækker ud og op og til siden
Før de tynder ud og åbner for al verdens vigtig viden
Nu solen stiger og oplyser himlen
I et væld af kobberrosa og gyldne nuancer der genspejles i to runde og funklende øjnes svimlen
Lykken trykker i hjertet af sejr
Væk fra reden ejer jeg alt.. Her intet mig ejer

SKREVET AF

Kristian Thuesen

drømme til andetsteds

jeg ville ønske

jeg var

i et virvar

af alt det uforklarlige

i et forhold med

polygami i byen

jeg

ikke

kender

med slidte fingre

slør for slør

af det sande

af det forkerte

jeg ville ønske

jeg var

i en overgang

fra dyr til dyr

hvor en almen holdning

er langt

fra jorden

et sted

i mine drømme

et sted i mig

men det er jeg ikke

jeg er det sted

hvor alt

er så reelt

at min overfladiskhed

mit fraværende sind

ikke kan

begribe

verden

jeg er det sted

hvor inspirationen

er konkret

i opgaven

der stilles

karakteren

der gives

hvor alt jeg gør

alt jeg siger og ser

ikke har betydning

fordi alt

alt jeg gør

siger og ser

virker forkert

placeret

i en andens slør

end mit eget

stanken af produktion

på sofaen efter endnu en dag
lukkede øjne i løbet uden mål
gemt væk mellem hvide vægge
er fortjenesten af de rynker
der ikke må tegnes eller males

den indrammede medalje
var vi fælles om

et ungt testamente

i nattens stille timer
tegner jeg forsøget
på et selvportræt
af ord i rytmer
bølger på papir
radioaktive stråler
som jeg, digtende mentalist
naivt kaster fra mig
i troen på bedre
blandt issens salomoniske kampe
der borer sig
gennem absurditeten, forestillingen
om at jeg, digtende mentalist
kan fastfryse personligheden
bag forfatteren, livet i min generation
når jeg dybt inde ved
at jeg, når ordene
ikke kommer fra mig
men de yngre,
må finde mig selv på testamentet
og konstatere

sådan var jeg
det var alt

SKREVET AF

Veronika Engberg Christiansen

Livet fra en kørestol

Det var først på dagen, da han henvendte sig til mig.

Skyerne havde det meste af morgenen dækket for udsynet. Hist og her havde de nedsendt regn, der samlede sig som små vandpytter i vejens fordybninger. Det lod ikke til, at disse skyer havde nogen som helst intentioner om at forlade deres magelige plads foran solen.

Han havde igennem længere tid kastet små sideblikke i min retning. Nu stillede han resolut sit krus fra sig og marcherede over til mig. Han stillede sig lige foran mig med hænderne i siden.

"Hallo," sagde han.

"Hej," sagde jeg. Jeg bladrede i min avis. 2015-jordskælvet i Nepal... Dansk landbrug... Tvangs-fjernelser... Politik... Politik...

"Var du ikke syg?" spurgte han og lagde armene over kors.

"Jo," svarede jeg. "Det var jeg."

Han stod lidt og trippede, imens han ventede på, at jeg uddybede. Jeg bladrede endnu engang i min avis.

"Nå?" sagde han lidt skarpt. "Hvad laver du så her?"

Jeg sukkede og så ham lige ind i øjnene. "Det er bare et brækket ben," sagde jeg. "Jeg kan godt undervise fra en kørestol."

Han bed sig i underlæben og slog ud med armene. "Men hvad hvis de kommer igen?" sagde han. "Hva'? Har du tænkt på det? Alle kan finde dig her!"

"Og hvad så?"

Han stirrede på mig. "Hvad så? Hvad... så? Er du da fuldstændig sindssyg, mand!"

"Næh..." Jeg lukkede min avis og foldede den sammen. Derefter rullede jeg hen til vinduet. Regnen var endnu engang begyndt at falde fra de mørkhvide skyer, og den dryppede fra taget og ned på vinduet i en konstant trommen. "Det ser ud til, at det godt kunne blive torden."

Han gik hen bag mig og greb fat om min overarm.

"Hør efter hvad jeg siger!" sagde han. "Vi må også tage vores egne forholdsregler. Hm. Ja. Hvis du kommer, kan vi ikke holde skolen åben. Vi kan ikke risikere det over for børnene."

Jeg så op på ham med et stort smil.

"Åh, vær dog ikke så dum," grinede jeg og rystede på hovedet. "Lad nu være med at blæse det her op, ik'?"

Hans sidste kommentar havde gjort mig i et fortræffeligt humør. Jeg uddelte vittigheder til højre og venstre i klassen. Jeg tvang eleverne til at byde ind med deres gæt og roste dem – selv når det var forkert. De sad ikke og vred sig i sæderne, som de plejede. Kun få elever manglede. Måske havde det noget at gøre med den nylige skolestart. Jeg vidste det ikke, men jeg havde ikke i sinde at stille spørgsmålstegn ved det.

"Hvorfor sidder du i den der stol?" – var et spørgsmål jeg ofte var nødt til at svare på, men jeg havde intet imod det. Jeg kunne naturligvis ikke fortælle dem den sande historie, men jeg fandt på noget.

Forklaringerne varierede fra "Jeg faldt ned af min trappe derhjemme" til "Jeg foretog et faldskærmsudspring og udløste faldskærmen for sent". De ellers normalt så troskyldige børn blev da også stadigt mere mistænksomme, jo vildere mine forklaringer blev.

Solen havde imod mine egne forventninger tittet frem et par gange i løbet af dagen, og en regnbue tegnede sig på himlen. Ikke bare en lille kort regnbue: næh, denne var så lang og tydelig, at man følte sig fristet til at tro, at man kunne gå på den. Da jeg så regnbuen, ændrede jeg min forklaring på mit brækkede ben til: "Jeg faldt fra Bifrost på min årlige tur til Valhal."

Det var 5.a, der fik denne røverhistorie, og de købte den naturligvis ikke, men de lod da til at more sig kosteligt. På dette tidspunkt var klokken ved at være mange, og de små havde allerede for flere timer siden fået fri. Mange af dem kunne man nu høre uden for vinduet, hvor de kørte i gokarts og sjippede under hujen og hysten. Mine elever blev konstant distraherede af særligt høje skrig udefra. Det var disse situationer, der fik mig til at tænke, at pædagogerne virkelig burde holde ungerne indenfor, indtil klokken slog 3, og de ældste fik fri.

"Jane picks up the bucket...s? Med -s?"

Jeg nikkede og smilede opmuntrende til pigen foran mig. "Du tager bare resten."

Hun fik lettere røde kinder og stirrede sammenbidt på sit papir. "I have gone to many dif... different... church-s?"

"Narh... ikke helt. Prøv igen," sagde jeg.

"Church-es?"

"Ja, og hvorfor?"

Hun blev helt stille.

"Kom nu, Rikke, jeg ved jo, du kan det her," sagde jeg indtrængende. "Jeg har set dig gøre det før."

Hun svarede stadig ikke, stirrede på noget bag mig, og da jeg så mig omkring, bemærkede jeg de andre børn se i samme retning. Jeg vendte mig om. En mand stod i døren.

Han var meget stor – fyldte næsten hele døråbningen. Hans påklædning var sort fra top til tå. Hans øjne flakkede, som forsøgte han at undgå øjenkontakt med børnene, som ellers alle stirrede nysgerrigt på ham.

"Arbejd i "Let's do it" resten af tiden," sagde jeg til børnene, før jeg rullede hen til manden.

"Hvad kan jeg gøre for dig?" spurgte jeg ham.

Han skævede over min skulder. "Måske skulle vi gå ud på gangen."

Jeg skottede til ham, tøvede. "Ja, ok, men døren skal stå åben!"

Da vi var kommet ud på gangen vendte han sig øjeblikkeligt imod mig. "Såeh... du ved nok, hvorfor jeg er her."

Jeg pillede ved mit armlæn. "Du er enten en forælder... eller..."

Han smilede. "Jeg er eller."

Jeg nikkede og så ind på børnene. De var allerede begyndt at grine og pjatte sammen i stedet for at lave deres arbejde. Hvad andet kunne man forvente.

"Vi kan ikke risikere det," sagde han næsten undskyldende.

Jeg nikkede igen. Det forstod jeg godt.

"Har du tænkt dig at gøre det her?" spurgte jeg. Han fulgte mit blik. Ingen af børnene havde endnu bemærket vores interaktion. "Ikke hvis jeg kan undgå det," sagde han. Jeg lod mit blik vandre hen over deres ansigter.

Rikke. Den klogeste pige jeg nogensinde havde mødt. På trods af hendes mangel på selvtillid, var jeg ikke i tvivl om, at hun nok skulle blive til noget stort.

Lucas. Hurtig i replikken og næsvis. Knægten havde en holdning til alt. Han ville blive en kendt politiker engang.

Maria. Elendig til alle fag. Den bedste gymnast i sin aldersgruppe i hele Danmark.

Sofie. Den venligste sjæl på denne jord.

Magnus. Talte engelsk som en indfødt.

Martin.

Simon.

Karoline.

Maya.

Christen.

Manden rakte en hånd ned i sin lomme. Pludselig lød en lille stemme fra døren:

"H-hallo?" Jeg kiggede overrasket derhen og så en meget bleg pige stå i døren med sin engelskbog i hånden.

"Jeg forstår ikke opgaven..." mumlede hun og så på manden ved min side med store øjne. Jeg smilede blidt til hende.

"Jeg er også færdig nu," sagde jeg. Jeg sendte et sidste blik til manden, før jeg rullede ind i klassen. Han stod rådvild et øjeblik. Så fulgte han efter mig ind i klassen og smækkede døren bag sig med et brag. Alle vendte sig imod ham.

Han trak en kniv op af lommen og gik hen imod mig. Jeg kunne ikke løsrive mit blik fra hans våben. Det skinnede blankt og hvidt.

"Hv-Hvad er det, du laver!" lød en skinger stemme. Manden standsede op ved lyden og så sig forvirret omkring. Det var som om, han først nu bemærkede alle de skræmte øjne, der var rettet imod ham.

Da han trådte et skridt frem imod klassen, skreg de alle sammen og sprang op fra deres sæder. En dreng løb ud af klassen. Flere gemte sig, hvor de kunne komme til. Jeg rullede forsigtigt tætere på manden.

"Tænk over, hvad du gør," sagde jeg lavmælt. Manden så langsomt og åndsfraværende på mig.

"De har set mig," mumlede han med en skælvende stemme. "De har set mig!"

"Ja," sagde jeg, "men de er børn. Og de er bange. De kommer ikke til at kunne huske, hvordan du ser ud. Bare læg kniven fra dig – langsomt."

Han så ned på kniven. Han vendte og drejede den i sit greb. Den glimtede endnu. Når han vendte den rigtigt, kunne jeg se mit eget spejlbillede.

Pludselig løftede han sit hoved og stirrede på mig med vilde øjne. "Hvis jeg nu bare... hvis jeg nu bare... jeg ku' stikke dem alle sammen ned, og så er der ingen til at sladre – så går det alt sammen... jeg skal bare..." Han strammede grebet om knivskaftet.

Jeg løftede forsigtigt min hånd.

"Du behøver ikke at stikke i nogen," sagde jeg med en blød stemme. "Du har ikke lyst til at blive masse-morder, vel? Så kommer du i fængsel, og det vil du vel ikke, vel?"

I samme øjeblik lød en buldrende stemme fra døren. "Hvad foregår der her?"

Ord

Rikke ringede i dag. Hun spurgte, om vi kunne ses dagen efter. Jeg svarede, at jeg ikke kunne, fordi jeg skulle til køreteori. Vi aftalte, at hun skulle finde en anden dag i ugen og ringe tilbage til mig. Da jeg spurgte, hvad hun lavede, sagde hun, at hun var ved at fjerne snavs fra gulvet.

Vi afsluttede hurtigt samtalen. Jeg skulle tilbage til opvasken, og hun skulle videre med en fysikrapport.

Få dage senere hørte jeg, at hun havde begået selvmord.

SKREVET AF

Oscar Vu

Kigger på mig

De er der, og jeg ved, de er der. De vil bare ikke vise sig. De er snu, men jeg er klogere end dem. Deres tynde røde blikke skærer i min ryg, mens den tårnhøje bygning passerer. Muren er kold som mine hænder. Måltrettet er jeg. Det bliver jeg nødt til at være, og det har jeg altid været. Min fokuserede gang deles op i bidder. Det er lettere sådan, og det går hurtigere sådan. Mine øjne må være vågne, men de har trang til at lukke sig. Jeg tvinger dem. Gaden er helt stille, men ikke tom. En åbnende bager går jeg forbi. De kigger ud. Fliserne på fortovet er nylagte.

Lige til tiden. Som altid den første. Det er rart. Ung dreng i færd med at sætte skilte op. Fint bygget, velegnet. Han hilser ikke, for det gør jeg ikke. Det ved han godt, at jeg ikke gør. Mine sko er snavsede. Jeg går ind og orienterer mig. Bare det månedlige. Det er svært at få overblik, når hylderne er så høje. Mine arme bliver pludselig nubrede. Det må være kulden fra køledisken.

Overblikket er skaffet, og jeg har lagt en rute. Igen måltrettet. De nødvendige ting hentes uden besvær. Flere mennesker er kommet til. Det var tidligt. De larmer. Ud af deres munde kommer kun ren støj. Helt og aldeles uudholdeligt. Som maskiner render de rundt og brummer højlydt, mens deres små ustyrlige afkom plager dem i et skraldende spektakel. En loppetur trænger de til. Jeg kan se mig selv i det blanke, skinnende gulv. Hvad skal den narcissistiske renhed til for? Jeg kigger på mig, for jeg gør som alle andre. Kigger på mig. En fugtig ryg bemærker jeg. Gåturen var også i hastigt tempo.

Ingen kø endnu. Jeg slår til, og jeg ved, at jeg må være hurtig. Men det kræver et samarbejde med den sygesut, der nu sidder foran mig. De tikkende lyde fra scanneren giver mig tics, i takt med at nogen nærmer sig. Hun siger noget vredt til mig. Ved ikke hvorfor. Giver hende en seddel, tager mine ting og forlader bygningen. Dørene åbner sig for mig, det ved jeg godt, at de gør. En hund er bundet fast til en krog på muren. Mere støj. Hold nu kæft. De har snakket om at give mig en hund. De skal ikke give mig en hund, for jeg har ikke brug for mere støj.

Samme vej tilbage. Bageren er i fuld gang. Flisernes fissurer undgås med små tunge spring. Sådan må det være, ellers går det ikke. Hurtigere når jeg tilbage end frem. Tjekker postkassen. Den er ikke tom. Selvfølgelig er den ikke tom. Jeg mener, hvorfor skulle den da være det? Det var da utroligt. Hvorfor kan de ikke lade mig være i fred og ro. Jeg fungerer, og jeg lever. Det kan de da se, at jeg gør. Døren rives op, og opgangens trapper støjer. En kniv bliver hevet frem under hovedpuden. Ned i sengen den stikker. En stol kastes mod væggen, så begge får skade. Vasen vælter ned fra vindueskarmen, og fotografierne ligger nu på gulvet og er itu. Et sæt knoer bliver malet i et forsøg på at tilintetgøre et spejlbillede. Gulvet bliver ramt.

Blå skyfri himmel, som aldrig bliver helt fri, ses gennem et glasfilter med mågeklatter. Et fotografi ligger på gulvet. Jeg kigger på mig. I en tom vindueskarm sidder jeg, mens jeg undrer mig over, hvordan mine normale fingre er blevet røde.

Det Hvide Får

Han banker på min dør. Hvorfor gør han det? Så brug dog den ringeklokke, der er sat op til dig. Jeg åbner og smiler. Hvad skulle jeg ellers gøre? Han kigger på mig. Så sig dog noget. Om du må få en kop sukker. Om jeg har et ekstra hvidløg, jeg kan undvære. Bare ikke...

Vi holder festmiddag for hele opgangen. Kommer du ikke over?

En invitation? Jamen det var da utroligt. Nej, det gør jeg ikke, det gider jeg ikke, og det kan jeg ikke. Jeg gider ikke sidde og spise jeres spraglede mad sammen med dine seksogtyve fætre, mens der bliver råbt og skreget om, hvordan de øvrige nitten fætre, som bor i Somalia, har det. Jeg gider det ikke. Jo, det kunne være hyggeligt.

Intet kunne jeg stille op. Tvunget ud af mit hjem og presset ind i denne jungle. Som en ensom majestæt sidder jeg her i skakmat omringet af sorte løbere og bønder, som byder mig på stegte auberginer. Nej, jeg skal ikke have det der. Mine smagsløg vrider sig ved tanken om spidskommen og dens beslægtede og vil egentlig helst bare hjem til svinekoteletten. Ellers mange tak, jeg har lige spist. Den tunge lugt fra vandpibens damp kvæler mig. Børnene griner og peger på det kors, der sidder om halsen på mig. De kan ikke røre mig. De snothvalpe snakker jo volapyk. Sort snak. Det kan umuligt være et rigtigt sprog. Samtalerne ligner mest af alt fægtekampe med saltstænger som korder. Så hold dog de arme i ro et øjeblik.

Nu skal de også danse. Om jeg vil danse? Nej, det kan du da lige tro, at jeg ikke vil. Se lige på jer selv. Det er jo slet ikke sådan, man danser, og hvad er det for noget musik? Alle sidder og klapper. Alle sidder og klapper af mig. For fanden altså. Hvad er det her for noget? Nu bliver jeg hevet rundt som en anden cirkuselefant. Lige så udstillet og lige så klodset. Jeg kan ikke danse deres dans. Trinene ligner ikke mine, og musikken går i en underlig taktart. Børnene griner af mit fejlslagne forsøg på at gøre som alle andre. Jeg kan ikke det her arytmske pis. Jeg sidder fængslet her i et palads af betonsøjler og betonvægge. Gråt i gråt. Lige så gråt som mit hår snart vil blive. Det her sted har brug for en ekstra farveglans. Den klarer Birthe Kjær. Det her kan man danse til. De kigger. Absolut ingen sans for musik har de. Jeg gider ikke høre jeres primitive musik, spise jeres underlige mad eller snakke jeres grimme sprog.

Det sagde jeg højt. De kigger på mig. Især ham med skægget. Børnene griner. Kvinderne tier. Jeg kan godt selv finde ud.

Mælk i kaffen

Han hælder kaffen op til os begge. Lidt mindre i hans kop end i min. Han tager en lille slurk, så koppen bliver halvt tom. Nu er der plads til lidt mælk. Jeg siger, at jeg bedst kan lide kaffen sort. Han siger, at det ved han godt, og at det altid har været sådan. Men forskning siger jo, at mælk er

sundt, specielt for ældre mennesker med svage knogler. Jeg siger, at jeg bedst kan lide kaffen sort.

Den pæne nystrøgne skjorte er ikke god ved ham. Den strammer ham om livet. Han piller ved sit dinglende navneskilt, som han stadig har på. Han tager det ikke af. Der står Frederik Hansen. Jeg har døbt ham Frederik Lund Hansen. Jeg spørger, hvorfor der ikke står Lund. Han svarer, at det ville blive alt for langt med det fulde navn, og at der ikke er plads på det lille navneskilt. Det skal også være nemt at huske.

Jeg siger, at jeg synes, at han besøger mig for sjældent. Men han siger, at han har sit eget liv nu. Han kan ikke bare komme rendende hver anden dag. Der er en 3-årig datter, der skal passes, og arbejdet i banken er til tider stressende. Der er mange ting at se til. Han formoder, at jeg har det på samme måde. Jeg svarer, at alle mennesker vel har travlt nu til dags. Han nikker. Han skuer hen mod mit fjernsyn. Han synes, at jeg trænger til en fornyelse. Jeg siger, at det ikke er i stykker. Han mener, at det er helt udgået. Jeg siger, at det stadig ikke er i stykker. Han taler om, hvor vigtigt det er ikke at leve i fortiden og spørger, om jeg måske ville overveje at anskaffe mig en computer. Jeg siger, at det vil jeg ikke.

Han spørger, om vi skal komme til sagen. Han tager en tyk sort mappe frem, som jeg har set før for lang tid siden. Alt for lang tid siden. Mens han åbner mappen, siger jeg, at han er en god dreng. Det er godt, at han kan ordne dét, far plejede at ordne. Han hører ikke efter, men kigger bare ned i mappen. Han hiver nogle papirer frem og siger, at det ser fint ud. Han minder mig om, at jeg altså skal huske at bede om kvitteringen på alt, hvad jeg køber. Jeg siger, at det gør jeg også. Han kigger ned i papirerne, rynker brynene, kigger væk og tager en slurk af sin kaffe. Han taler om pension og om en masse tal, som jeg tilsyneladende har et forhold til. Han siger, at det er meget vigtigt. Jeg siger, at det er jeg godt klar over. Han siger, at min økonomi ser fin ud, spørger, om jeg vil begynde at købe økologiske varer. Det ville han gøre. Det smager bedre og er sundere. Det siger alle sundhedsundersøgelserne. Jeg siger, at det har jeg ikke lyst til.

Da regnskabet er lavet, pakker han sine ting sammen, mens han siger, at det vel var det. Jeg ser på ham. Jeg spørger, om han ikke vil blive og have en ostemad. Det vil han ikke. Jeg sukker svagt. Han skal hjem og lave mad til sin familie. Han siger, at det var godt at se mig igen. Jeg gør mig enig og tilføjer, at det også var ved at være lang tid siden. Alt for lang tid siden. Han går ud i gangen og tager sin jakke på. Han vinker, siger farvel og lukker døren efter sig. Jeg går tilbage og sætter mig.

Jeg sidder helt alene og stirrer på bornholmeruret. Tiden går. Tiden går fremad. Jeg tager en stor slurk af min kaffe for at færdiggøre den. Jeg kan lide kaffen sort. Jeg hælder op til en kop mere, tager en slurk, så den bliver halvt tom.

Sebastian Noa Basse Petersen

Pastinakker

Øllen er tom, så jeg sætter den fra mig på bordet. Det er først på dagen, og jeg synes den varme eftermiddagssol er en tiltrængt forandring. Blot for at åbne en ny, rejser jeg mig og trasker ned gennem haven. Græsset er fugtigt efter morgenduggen, som endnu ikke er fordampet af solen, men det køler mine strømpefødder. Og for mig er de rodfrugter, der er klar til at blive revet op, vigtigere... Og selvfølgelig den øl, der følger. Ved ankomsten til bunden af haven, plukker jeg en øl fra kassen, der står i skygge under det æbletræ, jeg engang plantede, da jeg først flyttede ind. Det er en tirsdag, så folk er på arbejde, og det lille kvarter, som jeg bor i, ligger næsten øde hen. Jeg tænker, at jeg måske også burde være på arbejde, men det er altafgørende, at pastinakkerne og jordskokkerne bliver høstet, når de er perfekte - og det er i dag, i hvert fald en af de næste par dage. Fredag og mandag var de ikke klar. Så jeg tager den nødvendige tid fra jobbet for at sikre, at de bliver høstet til perfektion. Også den ugentlige post i hjemmevernet må stå i kø for at få kvalitetstid med mig. Ligeegyldigt hvor meget jeg prøver at nyde øllen, er den tom hurtigere end den seneste, og inden jeg tager de første afslappede skridt mod selleriknoldene, beslutter jeg mig for at tage endnu en med. Jeg synes, solen er smuk som den skinner, og en lille gråbrun fugl synger på livet løs, mens den flakser rundt i trækronen. Hvad mon den laver, tænker jeg. Jeg sætter mig på hug ved bedet og kører fingrene hen over selleritoppene. De er specielt dyrket til at vokse perfekt under det danske klima, og frøene har jeg fået fra en specialist i Tyskland. Turen til Fakta dagen forinden, for at købe frø til næste års høst, er kun et mindre sidespor. De er endnu ikke klar. Jeg rejser mig for at gå ind, og på vej mod terrassen ser jeg de små lilla blomster, som pryder den østlige del af min baghave. I grupper af fem-ti stykker står de som nisselandskaber. Jeg ved med mig selv, at jeg har ikke noget forhold til jul, eller nisser for den sags skyld. Blomsterne glemmer jeg altid navnet på - kunne er de. Inden længe vil jeg ringe til min datter, så jeg går roligt indenfor.

Øllen stiller jeg på bordet, mens fastnettelefonen ringer. Der går kun få sekunder, før der er en i den anden ende. Jeg spørger, om hun kunne tænke sig at komme over og spise. Inden hun svarer, udstøder hun et suk og siger, at hun ikke kan se mig, efter det med mor. Jeg siger, at det er nok også bedst, hun ikke kommer, og at jeg ikke har det så godt. Uden videre lægger jeg på. Jeg husker, at der jo er mange rodfrugter, der skal hives op, og at det ikke er sikkert, jeg har tid til at lave mad til hende. Måske en anden dag, hvis jeg altså har tid. Øllen tømmer jeg og begiver mig ud i haven. Jeg træder ud på terrassen, og jeg ved nu, at tiden er kommet. Temperaturen og luftfugtigheden er helt rigtig, det er jeg sikker på. Jeg har lært det af erfaring. Jeg bevæger mig ivrigt til bunden af haven og plukker en nu halvlunken øl fra kassen. Derefter straks mod bedet med pastinakker. Jeg sætter mig på knæ foran dem og inspicerer dem kort. De ser fine ud, synes jeg. Jeg hiver et halvt dusin op ad jorden - det burde gøre det. Og da jeg ser de hvide rodfrugter, får jeg en ustyrlig trang til at lave mad. Datter eller ej. Så jeg tager rodbundtet i den ene hånd og øllen

i den anden og standser endnu en gang mig selv ved de finurlige blomster. Fint skal det være, tænker jeg, og plukker en hel nisselandsby. Jeg tager pastinakkerne under armen, blomsterne i højre hånd og øllen engang op til munden, før den finder hvile i min venstre hånd. Jeg må hellere komme i gang.

Pastinakkerne snitter jeg og putter i en gryde, mens jeg finder en bøf frem fra fryseren. Jeg smider den på panden og giver mig til at lægge blomsterne på spisebordet. Jeg har det lige på tungen. Så jeg bevarer den tanke og håber, at ordet kommer til mig. Derefter bevæger jeg mig tilbage til køkkenet og giver bøffen den pleje, den skal have, imens suppen passer sig selv. Himlen bliver mørkere udenfor, og jeg tænker, at det er godt, at jeg fik hevet pastinakkerne op. Der skal som sagt være en helt særlig temperatur. Jeg tager min suppe med ind til bordet - panden med bøffen tager jeg i anden omgang, for jeg må jo ikke tabe noget. Jeg sætter mig ved bordet, denne gang med et glas vin til bøffen, for jeg ved af erfaring, at vin passer bedre til bøf end øl. Jeg tænker aha, da jeg endelig kan huske, hvad blomsten hedder. Krokus, intet mindre. Ved synet af de smukke blomster, den næsten helt gennemførte pastinaksuppe og den blodrøde bøf, går noget op for mig. Jeg tænker, at pastinakker ikke er det vigtigste i livet. Jeg synes, det virker ret logisk, men jeg har aldrig været særligt filosofisk anlagt. Så jeg skærer bøffen og tager den første bid. Den er sej, men jeg foretrækker den således og derfor har jeg lavet den sådan, med vilje. Og som jeg tygger, indser jeg, at jeg må ringe til min datter igen. Jeg tager telefonen, stadig med munden fuld, og taster nummeret. Mens den ringer, er min første tanke, at mine kæber er som gummi, da stykket tydeligvis er sejere end først forventet. Telefonen ringer længere end sidst, og jeg bliver nu utålmodig med kødet i min mund. Så jeg sluger det helt, og jeg kan mærke, at det sætter sig fast i halsen på vej ned. Men jeg ved, at det er ikke noget problem, da jeg har lært at udføre Heimlich-manøvren på mig selv. Hun dukker op i den anden ende af røret, og hun spørger, hvad der nu er. Jeg hoster og trykker mig selv på brystet, mens jeg forsøger at forklare, at jeg har noget galt i halsen. Jeg tænker, at jeg må have glemt, hvordan man præcist gør. Hun siger, at hun ikke kan forstå, hvad jeg siger, og at jeg skal tale tydeligt. Jeg kan mærke, at mit ansigt skifter farve, og jeg har næsten ikke mere luft. Jeg prøver at finde på noget at sige, mens jeg hoster for mine lungers fulde kraft. Ude af stand til at stå, sidder jeg nu på knæ ved kommoden, hvorpå telefonen står, og hun siger, at hun ikke kan høre mig og vil lægge på. I et sidste forsøg fremstammer jeg en udtydelig mængde ord, mens det sortner for mine øjne. Undskyld, siger jeg... men jeg tror nu ikke, hun hørte det.

Tun på dåse

Æg, rejer, mælk, sukker, rugbrød, dåsetun. Æg, rejer, mælk, sukker, rugbrød, dåsetun. Æg, rejer, mælk, sukker, rugbrød, dåsetun, dåsetun. Æg, rejer, mælk, sukker, rugbrød, dåsetun. Æg, rejer, mælk, sukker, rugbrød, dåsetun. Æg, rejer, mælk, sukker, rugbrød, dåsetun, dåsetun. Jeg går ud af døren.

Jeg kan godt lide at gå. Det kan jeg. Og når jeg tænker over det, er det måske i virkeligheden ikke alt det, der sker, når jeg går, jeg kan lide – men det, der ikke sker. Derfor fravælger jeg diverse andre transport-apparaturer. Det er sundt at gå og derfor gør jeg det – jeg går, når jeg skal i Netto. Også selvom den tørkolde asfalt føles overordentlig ru gennem mine forholdsvis tynde og nedslidte skosåler. Det er ensomt at gå, men for mig er det en god ting. Jeg slipper for tætpakkede, svedige og snakkende kroppe i et metalmonster af en bus. Og jeg slipper for at skulle tyde deres sociale kodesprog og uendelige, tvetydige synonym-besværgelser. Og selv om der er, rundt regnet, fem kilometer til Netto, så går jeg, fordi jeg elsker at gå. Det hænder, når jeg går, at der kommer et motoriseret køretøj forbi, og ved lyden af fartøjet krummer jeg tæer, skærer tænder og krydser fingre for, at det ikke er nogen, jeg kender... Selvfølgelig er det ikke det, hvem prøver jeg at narre – jeg kender ikke nogen. Men det er ikke en dårlig ting, når man har de samme sociale egenskaber som mig. Måske nærmere, når man har de samme sociale huller som mig. Det værste ved en gåtur er, at den ender – jeg har tit tænkt på at flytte længere væk fra Netto. For for enden af gåturen tårner Bispebjergbakke sig op, med et fort på toppen, hvorfra ingen mand slipper ud uden ar på sjælen. Jeg har prøvet det før, og derfor er jeg forvisset om, at det vil blive lettere end de forgange belejringer. Men som afstanden til Netto mindskes, smuldrer den smule selvtillid, på samme måde som en alverdens andre ting, som også smuldrer. Det er stadig vigtigt at nyde turen, så jeg prøver at fokusere på den tørkolde asfalt under mine næsten blottede fodsåler. Den fornemmelse er dejlig, og jeg bliver i den. Et øjeblik tror jeg, den skal vare evigt, så et smil breder sig over mit ansigt, indtil de automatiske døre fra Bispebjergsbakkens Netto går op, og den velkendte, varme brise rammer mig koldblodigt og nådesløst i ansigtet.

Situationen slår mig. Og selvom jeg er rædselsslagen, forsøger jeg at forholde mig roligt. Jeg trækker forsigtigt ind i det gule monster og spejder ned gennem krigszonen. Kysten er klar, så jeg bevæger mig som en normal person, men langsommere. Muzakken er frygtindgydende. Den er til for at fremme min købeevne, men i realiteten har den samme funktion som billeder af klovne, der prøver på at være søde, mens de i virkeligheden er psykopatiske dræbermaskiner. Jeg prøver at undertrykke den frygt, blokere den. Dåsetun, jeg må have dåsetun. Placeret blandt rækker af bjerge, hvori enhver slyngel kan ligge på lur, parat til et socialt bagholdsangreb, som jeg aldrig har været udrustet til. Jeg prøver at falde i ét med de høje tårne af spaghetti, som kun er et skridt på vejen mod mit ønskede mål. Da jeg kigger rundt om hjørnet, i vished om at der er fri bane, får jeg øje på en kvinde. Forvirret og forskrækket skynder jeg mig tilbage i min pastabunker, inden hun har lagt så meget som et øje på min blufærdige krop. Jeg reviderer mine muligheder, skal jeg bare trække mig ud? Nej, jeg er en mand med en mission. Jeg forsætter i et bugleje hen ad det kolde klinkegulv, og da jeg når det berygtede hjørne og lurur rundt om, er kvinden væk.

Jeg forsætter langsomt, men selvsikkert mod tunen forenden af regnbuen, og nu er den i syne.

Hvert skridt markerer en sejr, og det er, som om jeg får tunnelsyn og kun har øje for tunen. Til sidst har jeg hånden om dåsen og et uventet smil når at brede sig over mit ansigt, og jeg mumler en sejrssang for mig selv. Jeg er på toppen af verden, men idet jeg vender mig om, står kvinden der: "Undskyld, sagde du noget?"

Jeg taber dåsen med tun, og et feminint skrig forlader min krop, som når man tisser i bukserne. Jeg drejer så en omgang og bliver overfaldet af en reol med Kellogs Cornflakes, før jeg tager benene på nakken og løber mod det fjerneste hjørne. Jeg kikker mig kort over skulderen, mens jeg spæner videre, og til min yderligere rædsel jagter den kvindelige manifestering af satan mig ovenikøbet. I slowmotion. Endelig når jeg til en krog mellem kølelementer med grillkylling og hylder proppet med vingummibamser. Jeg kryber sammen i hjørnet og stirrer fast ud i rummet, mens jeg rækker frem og tilbage. Min egen stemme fortæller mig, at jeg aldrig skulle være taget afsted. Mit blik skifter til de oplyste grillkyllinger i kølefryseskabet, og de pacificerer mig. Timer og dage passerer, mens jeg sidder fastlåst og ude af stand til at bevæge mig. 389 gange er jeg vidne til solens opgang ude bag det lille vindue, som er friheden. Nætterne er kolde, og jeg vågner ofte, når mit hoved hviler mod det kølige glas. Det hænder, at en person kommer forbi for at købe en grillkylling, men de stirrer lige igennem mig, som om jeg ikke er der. Sommetider taber de noget spiseligt, oftest i form af små, hvide rester. Det giver en dejlig fornemmelse i min knurrende mave. Nat og dag flyder sammen, på samme måde som rejer og kogt fisk smelter sammen i et stjerneskud.

Det er forår, og jeg har glemt, hvor jeg er. Mine øjne føles sammenklistrede, når jeg prøver at åbne dem. Lyset virker anderledes. En pige kommer hen til min krog. Hun åbner fryseskabet og tager en grillkylling. Hun drejer hovedet i min retning, og hun genkender mig. Jeg sidder lamslået og pacificeret, mens hun åbner munden. Hun tiltaler mig ikke ved navn.

En anden sommerdag kommer et menneske forbi og taber så elegant nogle hvide krummer. Jeg lader dem ligge, nægter at spise dem. For første gang ser mennesket mig, eller for første gang ser jeg det. Det insisterer. Jeg hvæser. Det tager fat i mit kranium og presser mig ind mod væggen. Min udmagrede krop er ikke til nytte. Det slår mig på struben og hælder krummerne ned i mit svælg, mens jeg hviner. Hvorfor har du store øjne bedstemor? Hvad? Tanken er væk lige så hurtigt, som den kom, men det er jeg vant til. Jeg drejer hovedet i retningen af stemmen, indad, og lytter efter. Æg, rejer, mælk, sukker, rugbrød, dåsetun. Æg, rejer, mælk, sukker, rugbrød, dåsetun. Æg, rejer, mælk, sukker, rugbrød, dåsetun. Æg, rejer, mælk, sukker, rugbrød, dåsetun. Æg, rejer, mælk, sukker, rugbrød, dåsetun. Æg, rejer, mælk, sukker, rugbrød, dåsetun. Æg, rejer, mælk, sukker, rugbrød, dåsetun.

Kamæleon

En indånding og jeg holder vejret. Mens jeg justerer sigtekornet, kæler min pegefinger roligt på aftrækkeren. Jeg kniber mit øje sammen og retter våbenet mod hjertet. Hjorten står blottet, sårbar, jomfruelig. Ventetiden er uudholdelig, men den vil betale sig. Hjorten er for langt væk, så jeg lader sigtekornet falde fra mit øje. Jeg samler en skarp og kantet sten op og kaster den ud mod skovbunden, væk fra mig selv. Hjorten forskrækkes som planlagt, og mens den spæner i min forudsete retning, kravler jeg i position. Regnen på min ryg mærker jeg ikke, som jeg kravler videre gennem skovbunden og kvaser en lille bænkebidder med løbet fra mit gevær, før jeg igen tager sigte. Jeg lægger atter geværet an og gør mig klar til at udløse skuddet, men hjorten er urolig, rastløs, som om den ved, der er fare på færde. Den kan umuligt mærke min tilstedeværelse, jeg har gjort det for mange gange før. Mit sigte efter hjertet er endnu forgæves, men jeg er vis på, at skuddet vil være en fuldtræffer. Jeg rammer den rent i baglåret, men hurtigere, end jeg har fjernet øjet fra riflen, er bæstet væk uden et spor.

Hvad er jeg?

Jeg dufter en sidste gang til hendes hår og slår derefter Christina hårdere, end hvad hun synes er rart, men hun tillader det. Så rejser jeg mig fra det dampbad, som er vores netop opbrugte parringshybel af en seng, og hun spørger mig, hvad tid Mette kommer hjem. Jeg forsikrer hende derefter om, at hende og pigerne ikke vil være hjemme før i aften, imens mit blik gennemborer hendes underliv. Jeg trækker et håndklæde over skulderen og bevæger mig ind i badet. Christina følger efter, men jeg nægter hende at gøre det og stopper hende, som den gris hun er, med et hårdt skub, så hun lander forslået og chokeret på halebenet. Alt imens det skoldhede vand brænder min besudlede hud, og jeg memorerer mine døtres navne.

Hvad er jeg?

Netop som jeg færdiggør årsrapporten, der fremviser den bedste årsopgørelse i firmaets historie, afbrydes jeg af døren. Tommy kommer ind på mit kontor, og jeg siger, at han skal sætte sig ned. Og hvad det handler om? Det svarer jeg ham på. Jeg er desværre nødt til at afskedige ham, fortæller jeg ham, mens mit ansigtsudtryk skifter fra stift til forklarende – som når man forklarer en femårig, at man ikke må stjæle fra sin lillesøster. Han udbryder chokeret, hvordan det dog kan være ham, mens jeg fornemmer, at han får svedige håndflader. Der har desværre været underskud i regnskabsafdelingen, flere millioner simpelthen, siger jeg, og mit ansigt skifter til medfølelse. Han siger, at han har en familie at forsørge, og at han har forbedret sig meget siden sidste års bommert. Hans ansigt bliver blåt og rødt og gult, mens jeg siger, at det intet har med hans uheld at gøre, og at en mand som ham sagtens kan finde en stilling i finansverdenen med en anbefaling fra os, mens et tørt smil udvikler sig i det rigtige tempo. Jeg informerer ham om hans tilladelse til at forlade mit kontor, og han gør det, imens mit blik på ny bliver stift.

Hvad er jeg?

Den mindste græder, men jeg ved, hvordan jeg skal reagere – jeg er god til at være far. Hun græder, at det gør ondt, så jeg puster, mens jeg siger, hun bare skal lade være med at tænke over det. Men hun bliver ved med at græde, og en let irritation breder sig over mit alt for følelseskolde fjæs.

Jeg ved, jeg burde have skiftet hende, men jeg glemte det, og det er derfor, hun græder. Hun bliver ved, og jeg brøler efter Mette, som stormer til og trøster, mens hun er mere moderlig, end hun burde være. Morgensnapsen skaber ro blandt mine tanker og reparerer mit face.

Hvad er jeg?

Jeg mingler med de andre voksne mennesker. Jeg smiler og griner, sådan gør man. Drinken, som jeg tager i min hånd, udstråler passende klasse, integritet. Jeg indgår i sociale sammenhænge, og jeg trives. Om konen har det godt? Ja det har hun, og har Villys kone det også godt, tilspørger jeg. Ja? Og børnene også? Ustoppelige strømme af smalltalk-emner fylder mig, mens jeg konstant reviderer, indordner mig. Jeg tilpasser mig rummet. Jeg skænker vin til ham, tilbyder ham – mens jeg slikker den brune linje mellem hans balder. Jeg har ham i hånden, og jeg spørger, hvorvidt han vil med på båden den kommende weekend, og forbavset udbryder han, at han da ikke troede, vi var så gode venner, men at han er meget beæret, og selvfølgelig vil han da det. Det var forudset. Det var forudbestemt. Ordvællingen flyder videre, og det er overraskende let. Jeg griner på prikken, da han fortæller en fuldkommen latterlig vittighed, som er langt under bæltetestedet for en mand fra hans socialgruppe. Men jeg griner. Han finder læderdrengen frem, og jeg udstøder beundrende suk ved billeder af hans familie, mens jeg koldt og diskret noterer mig konens hårfarve.

Hvad er jeg?

Kamelæonen trives i uvante rammer. Den går i ét med sine omgivelser, dog er den så anderledes. Det hænder, at kamelæonen bliver overivrig og forsøger at skjule sig et sted, som adskiller sig for meget. Et andet og større dyr vil så opdage den, og når først kamelæonen er opdaget, virker camouflagen ikke mere. Den dag kamelæonens eneste solide forsvarsmekanisme uundgåeligt slår fejl, må den flygte.

Mette afbryder min tankestrøm. Hun skriger. Jeg vidste, det ville ske. Og hvorfor jeg har et gevær på mit kontor? Det er ikke mit, svarer jeg, mens hun græder. Og hvorfor der ligger en anden kvindes undertøj bag mit skrivebord? Ingen anelse, svarer jeg. Hun begraver hovedet i sine hænder og hulker, og bag om bordet og ud af bagdøren er bæstet væk hurtigere, end hun kan nå at sige psykopat.

SKREVET AF

Nathalie De Vallier

Hjertesår

August

Hvis du kommer hjem en dag, sidder jeg her stadig, og jeg har siddet på din trappesten lige siden, du sagde, at du aldrig ville se mig mere. For jeg ved godt, at du sagde, at du mente det, men du mente det også, da du sagde, at du ikke kyssede med andre piger, og jeg har godt set aftrykken på din hals, men jeg gik aldrig med læbestift.

September

Regnen begynder at falde, og vores fortidsminder tværes ud for hvert dryp, der rammer vandpytterne. Jeg ser dem alligevel - lidt forvredne og ikke helt sande, men sådan var det meste jo af det, vi kaldte "os".

Du sagde, du ville se hele verden, og først nu forstår jeg, hvorfor. For du havde en pige i hver by, og måske var det derfor, du havde brug for at rejse alene.

Oktober

Du forsvandt, da kulden kom, for du var aldrig god til at udholde efterårsstorme. At skabe dem - det var en anden sag, men du forsvandt så snart bladene begyndte at falde, og jeg ved godt, at du så søgte mod varmere lande. Men jeg venter stadig på dig her. For hvert år vender det, og når vinteren begynder på den anden side af jorden, vender du nok tilbage hertil.

November

Mit ansigt er vejrbidt af vind og vand, og de siger, jeg ikke bør glemme, hvordan du startede uvejr så mange gange før. Men det eneste, jeg husker, er alle de gange, hvor vores hænder alligevel mødtes i regnen, og du lovede at tage en paraply med næste gang. Men der er ingen her, for du tog den med dig til den næste by, da du gik, og nu sidder jeg her og fryser langsomt fast til din trappe.

December

Sneen falder, og du er stadig ikke kommet. Der er snefnug i mit hår og is på min næsetip. Mine hænder er blåfrosne, og rundt omkring i haverne bygger børn figurer, der ligner mig. Når de atter forlader dem og går inden for i stuerne, kan jeg sidde og føle mig lige så alene som de stakkels snemænd, der står derude i kulden. Og jeg tænker på, om du sidder inden for et sted og pakker gaver ind, der ikke er til mig.

Klokkerne ringer et nyt år ind, og jeg ved, at du står et sted derude og kysser en anden under

nytårshimlen, og jeg ved, at jeg burde gå hjem, men hjem plejede altid at være der, hvor du var, og du brændte alle broerne efter dig, da du tog afsted. Jeg tror, jeg kan se de forkullede stumper på fortovet.

Januar

Folk farer frem og tilbage med nyt håb i troen på nytårsfortsætter, der ikke holder, og jeg kan ikke lade være med at tænke på, hvor ufattelig meget, vi var som dem.

For du lovede mig engang, at jeg var den eneste ene. Og du lovede mig også, at én gang, var én gang. Og du lovede mig, at der ikke ville komme flere, og jeg kan love dig for, at du brød det løfte.

Februar

Du har endnu ikke vist dig, og dit hus er i forfald. Din tagrende drypper, og smeltevandet gør trinnet glat. Aviserne hober sig op i din brevsprække, og jeg læser dem en gang i mellem, og hvis du var her, ville du nok finde en artikel et sted, om en pige, der frøs fast til trappestenen på fortovet i den gade, du aldrig besøger mere.

Marts

Det drypper fra grene af regn og forår, og jeg hører, de taler om dig i byen. De går forbi dit hus og ser på mig, og det forlyder, at du savner mig. Men det er, som om ordene glider forbi med forårsvinden, og jeg sidder stille på dit trappetrin og ser solen dukke frem bag en sky.

April

Jeg har lært meget af meget og mange, men mest af alt har jeg lært af dig. Du var god til at minde mig om alt det, jeg ikke vidste, og få mig til vide ting, jeg helst vil glemme, men det jeg lærte af dig var aldrig rigtigt noget, du sagde. Det var det, du gjorde.

Og da du valgte at tage af sted den dag i august for at søge ly for stormen under samme himmel i en anden by, troede jeg, det var min tur til at vente, som så mange piger venter i andre byer. Men når du en dag vender tilbage hertil, som du så ofte gør, når vinteren er forbi, så skal du vide, at fodsporene hen ad fortovet tilhører mig, og at jeg ikke længere venter på dig ved din dør.

SKREVET AF

Lukas Quist Lund

Begyndelse

løber vi efter drømmene eller løber drømmene efter os

drømmene er her, i os, med os

ubevidstheden, en lysende sandhed af veje at gå

Vores sandhed

Vores fred

til en virkelighed, svævende uden brug af muskler

Øvelse

Det falder, skoven, træet, æren og livet

Det, bevægelsen, ønsket, troen og døden

Det forbliver, dig og mig, splittelsen og længslen. Følelsen af opstandelse

Måde

det sker på denne måde

det sker, det er til stede

måden du kalder og forventer

en søgende lyd fuld af forventning, dit kald

det er til stede, på en måde som er uventet

det er til stede, dit kald og din forventning

mågerne vil høres, vinden i klitterne vil høres

det er sket, det er til stede

det høres at bølgerne kærtegner det våde sand

det er sket, det er til stede

forventningen om at mågerne, vinden i klitterne og bølgenes kærtegn vil høres, er en måde
en måde der er forventet
en måde som er til stede

hyben høres, dog kun som et billede
det er sket, det er til stede
billedet vil ikke ses, kun høres sammen med mågerne, vinden i klitterne og bølgenes kærtegn

øjnene er lukket
det er sket, det er til stede
mågerne flyver henover klitterne
det er sket, det er til stede
bølgerne kærtegner fortsat, en evig rytme,
det er sket, det er til stede

der høres et billede, et billede af kald
det er sket, det er til stede
hyben som ikke kalder ses med de lukkede øjne
det er sket, det er til stede
kaldet om hyben har ingen forventning om at blive set

måden øjnene hører de uventede lyde
dine kald, din måde og din forventning
måden forventningen forventer det ventede svar
måden kaldet kalder på kaldet
det er sket, det er til stede

du høres
det er sket, det er til stede
i mågernes kalden
i vinden mellem klitterne
i de våde kærtegn

du kalder og kalder
forventer

svaret er sket, men ikke til stede

Hegnet

Tynd, gennemsigtig, mobil og vindblæst

Overvejelsen tager til
Kan friheden blive vundet?

De fremstod sammen
Han satte sine egne begrænsninger
Han tog sine egne valg
Blev beskyttet
For og mod
Intet kan røre ham
Tankerne er beskyttet
Synet er beskyttet
Berøringen og hjertet er beskyttet

Han læner sig op mod sin beskytter

Overvejelsen tager til
Kan friheden blive tabt?

Tynd, gennemsigtig, mobil og vindblæst

Du klamrer dig til livet

SKREVET AF

Krista Stroyer Stenstrøm

Mozart

Musikken spiller
Forestillingen er i gang
Tag endelig plads
Kig med fordømmende øjne

Der spilles på alle tangenter
Men der er ikke
En skøn symfoni
Det er kaos – Larm

Min krop – En kødxylofon
Bevæger sig helt forkert
Jeg rammer ikke en tone
Når musikken spiller

Velbekomme

Du tog for dig
Af retterne
Da jeg serverede
Mit hjerte
På et sølvfad

Du efterlod mig blottet
Med blodet dryppende
Jeg var hjælpeløs
Håbede du ville
Komme tilbage

Men du var mæt
Mit hjerte var spist
Fordøjet
Jeg stod tilbage
Med røde hænder
Og et tomt sølvfad

Om forladelse

Jeg vil gerne sige undskyld
Til alle dem
Jeg har kaldt smukke
Før jeg har kaldt dem
Modige eller stærke
Jeg er ked af
Hvis det har lydt
Som om noget så simpelt
Noget du er født med
Er det eneste du kan være stolt af
Når du kan flytte bjerge
Fra nu af vil jeg kalde dig
ukuelig eller speciel
Ikke fordi du ikke er smuk
Men fordi
Du er meget mere end det

Storm

De siger at storme aldrig varer evigt
Men denne storm
Vores storm
Af kærlighed
Må gerne rase på ubestemt tid
Jeg vil have stormen
Med både vind og regn
Som kan vælte mig
Oversvømme
Med en styrke
Stærke kræfter
Som holder mig vågen
For når stormen raser
Kærlighedsstormen
Kan jeg ikke sove
Af frygt for
At den vil ende
Som en storm altid gør

SKREVET AF

Ronja Ellefsen

Formløshed

Den gamle digter træder op på podiet
Rygsøjlen en foroverbøjet bue
Brystet sunket helt ind
Knogler der kan knækkes af mild vind

Mens svampe vokser på hans ryg
Rådner han ind i væggen
Hvor han føler sig tryk

Papiret lavet af hans egen knoglemarv
Og lungerne knirker for hvert åndedrag

Ordet var det første han fødte
Sled dem af gummerne
til de blødte
Alt hvad ordene rørte
Blev ufødt
smadrede vægge og love som storm

For et øjeblik havde rummet ingen struktur eller form
Kunne ikke høre forskel på mit eget
Og sidemandens hjerte
Vi bankede i takt
Ventende på den næste akt
Ordene gjorde os til en blanding i mørket
Hvordan kan vi nogensinde
Af nøgne kroppe og sjæle

Gå hver for sig ensomt og mæle

I min favn har han lagt
sin vin og sit kød
Hvor vover han

at valse ned af scenen
som om det intet betød

Pludselig bliver lyset tændt
Og som elskere efter et engangsknald
Stirrer vi lettere akavet på hinanden
Skal man sige noget til sidemanden
Som man egentlig ikke har kendt
Men føler at man burde efter noget så intenst
Stiger op i bussen man skal helst ikke sidde ved siden af hinanden
Ser dem tænde mobilen
Forsvinde tilbage til konen og manden
Hvad der føltes som skabelsen og slutningen af vort liv
Ligger nu bagerst i et støvet mindesarkiv

Med de tusind tunge ord på min bøjede ryg
Rådner jeg ned i sædet
Hvor jeg føler mig tryk.

The war of ideas

Once there was a man who drew on a cave wall
Because of a wish to have his tales told
For his children to unfold
A desire to extend himself
Beyond his being
Knowing that his existence was brief and fleeing

What used to be a wall became history, scriptures, testaments a community
We were no longer mere men
But part of an ideological unity
And although we grew,
Our empathy never extended past our tribe
We merely changed the definition of human through time

What started as a need to overcome ones mortality
An innocent wish
Soon became gruesome and selfish
As we traded our books for guns
Our ideas became ammunition
A moral engine to pick up a knife

Maybe you want to die for your beliefs
But I will kill for mine
So where do we draw the line
Between the value of an idea and human life

My question is not if
My question is how many

Have to die

And when your eyes finally resign
From directing their gaze at mankind
For the rest of your life you will try as I
To find the brightest sky
So bright that it blinds your eyes
But they will no longer see light
You will no longer trace constellations
No matter who is in your sight
You will only notice the shadows
They leave behind
You will spend years staring into darkness
As if by looking you could keep it at bay
It will get so bad you'll be afraid to look away

And then, out of mercy or vengeance
God will grab you by the neck
Force your head down
To your corpses that lay on the ground
And like a cat after it pissed
He will make you inhale until you get the gist
Let the pungent smell fill your nose
Let the memory seep down all the way to your toes
A long slender trail of human queue
Of anyone who ever lived and died before you
Once there was a man who drew on a cave wall
Once there was a man who built a church so tall
It covered the sun so we never saw it fall
And God has buried them all
Into the nameless black of a name
What makes you think
You won't be buried the same?

SKREVET AF

Søren Jepsen

En længsel til sommer

Jeg er træt, nærmest altid
Indespærret i et vanvid
En ond cirkel af søvnløs leg
Rundt og rundt, bliver jeg fremmed og bleg

Jeg har tabt min evne, til at være
Udadvendt, og sat i lære
I evig vinter for sommeren er fjern
Gemt bag mit eget, tæppe af jern

Tæppet er varmt, og brænder sig fast
Bagerst i min lastvogns tunge last
Som smeltet sol og liv
Gemt dybest i mit arkiv

Jeg opmuntrer mig selv med tanken
Om forhøjet hjertebanken
Så stanken fra mit nu
Ikke slår mig itu

For jeg er kedelig og træt
Når jeg ryger min cigaret
Og tænker det er godt for noget

Ja livet ender brat
Når man er fanget i et krat
Og det hele, langsomt bliver tåget.

Et forsvindingsnummer

Der er tomt og det er nat
Kaffegult er tapetet i lyset blevet mat
Der er lidt lys, men det har blåligt skær
Og det oplyser på gulvet, en som tror han er sær

Væggene knirker, af en rungende røst
Fra værelser i huset, der først opholder, når det er lyst
Han er tavs, skønt de sover, stille ind
For om lidt er de for evigt, væk fra hans sind.

Der er hvislen derude, og det lyder så frit
At en opvask på bordet, nok godt kan vente lidt.
Eller evigt for han skal væk, eller må væk eller gå
For der er aldrig mere noget, som han skal nå.

En kort afstand, fra et koldt håndtag
Trækker ham ned og ud, og putter det bag
Som var trist og trætt, og gråt og guld
Og begravet og frosset, i den tørre muld

Nu er taget forlænget, brædder brudt op
Lysekronen i himlen, skinner fra tagets top
Her er frit og han flyver, hurtigere end før
Overvældet og beruset af alt det han tør

Der ligger Ford og familie, i hans bagage
Men han har glemt den, og glemmer det, han er i en ekstase
Der føles frit, ej forhindret
Han har smerte, men i nuet er det lindret

Men han falder om kap med duggen og blade
Varmen og glæden og fuglene fra deres rede
Tiden bliver ved, selvom han ikke vil
Og han falder sammen, udbryder "hvad skal der til"

For som efterår sletter sommer til vinter
Er der ting man, ikke engang som fri, kan forhindre.

En hjemkomst

Da jeg kom hjem var jeg ændret
Positivt flakkende var jeg slentret
Ind i gråt og ens og kedeligt
Men jeg var lys og rød så fredeligt

Da jeg kom hjem var jeg åben
For utallige folks bebrejdende måben
For tåben er uvidende og ligegyldigt lidt glad
Og jeg blev offer for dets glidende strøm af tavst had

Da jeg kom hjem var jeg stålfast
På at levere det endegyldige målkast
Der ville gøre det godt, for det manglede
For at godtgøre det tørre der vranglede

Da jeg kom hjem så jeg ud som jeg gjorde
Klædt i farver og langt og garn ligesom snore
Det var klart hvad jeg var, for mig selv og for andre
Og stod gladeligt skive hvis man nu ville klandre

Da jeg kom hjem kunne jeg godt med alle
Gøre glad og lalle og lade mig selv falde
Trods der var langt, rørte det mig ikke
Og jeg blev stående så længe, som uret kunne tikke

Da jeg kom hjem var jeg ligeglad
Med forventninger samlet langs digefad
For jeg var flad og glad for det hele
Med en tankegang der aldrig skulle hvile

Da jeg kom hjem var jeg holdningsfri
Omkring valg og tro og vold og krig
For jeg var rig, på hvad jeg behøvede
Og lod det være og blive, trods det støvede

Nu er jeg hjemme, og jeg er modsat mit før
Bruger min tid på at bruge den, til jeg dør
Sidder alene og trist for hvad jeg ikke gør
Og klamrer mig stålfast fast til parcel i Avedøre

Et Tømmermandsdigt

Gaderne synes tunge af røg, og sirener er efterklang af nattens sidste støj
Jeg lugter og det er føj, som var jeg malet med skamfyldte penselstrøg
Mit hoved gør ondt, af det jeg kan huske og ikke
Og mine øjne svulmer større, for hver gang jeg skal hikke
Mine lunger sætter grænser, siger stop til tjære
Men jeg tænder en cigaret, og nyder at være
For mit humør er i top trods min usle krop,
Og jeg er bagstiv og fri, og gik i seng klokken ni.

En sang om sommer

Vi sad i vores stol, levende af pennasol
Nyforelsket i stillingen som kærligheds parabol
Underernæret af rolige nattetimer
Stjålet af beruselsens uendelige stimer

Jeg husker stadigt, vores barnlige leg
Tanken om at kærlighed blot var en tankestreg
Forsvundet med tiden, det kunne ikke følge med
Dag efter dag tog fremskridtet dets sted

Vi vidste at det vi havde, var det der blev beskrevet
Så overdrevet maved frem som havet
Svømmende ned gennem årrækkernes baner
Fremtrædende tydeligere end vores dagligdags vaner

Det var en verden for sig selv, en mark med tulipaner
Hvor vi uahæmmet og overlegent kunne boltre os som svaner
Af hvad jeg aner var vi på marken, sammen i tro
Om at vores læber skulle mødes før vores sidste dialog

Dag efter dag blev vi så vidunderligt sammensmeltet
Som æblerne og ormene den dag hvor stammen lå væltet
Et sted over bakkerne hvor verden gik sin gang
Begravet dybt i stakkene uvidende om vores fuglesang

Tvang én gang langt om længe os til tanken
Om enden på vor evige paradisiske hjertebanken
Altid er så længe jeg kan huske hver en flænge som kunne
Skære sig gennem mig, gennem dig, vores leg

En evig dans på roser gennem kærlighedens moser oser
Vores symbioser hen til verdens diagnoser
Fuld af fri, men lever stadigt hver for sig
Derfor mangler vi nu vores hjertelappegrej

Det føltes som år da vi rendte på stranden
Men følelser kan falme og ende i randen
Og vi vidste det jo godt, det kunne jo ikke vare evigt
Men pludseligheden faldt over os, så pludseligt

Tiden var det sværeste når jeg kun havde et navn
Og smerte blev af det der engang gjorde gavn
Nu har jeg lært at leve for tanken om den sol
Som engang skinnede så fast på vores stol

Jeg finder stadig dit navn i det rod som er mit hoved
Og mindes med længsel den gang vi troede
Og som vi så solen gå ned fra vores stol
Tog vi den sidste tår af vores pennasol

En sang om gentagelse

På repeat bliver vi, så fast og tilbageholdt
Koldt fortsætter de lige og retmæssige forhold
Foruden at forliges om hver en line
Danser vi elegant forbi vores kontakt-vaccine

En indavlet frygt for akavet øjenkontakt slynger os
Længere og stærkere ned gennem afgrundens skakt
Som lagt af en fugl flyver vi ned og ned gennem hver og en
Som lander ved hønemors skød af varme og en lugt af ren

Vores ugler i mosen tænker kun på symbiosen mellem
bierne og blomsterne og godterne i posen
Som langsomt forsvinder for de dage der er gået
Siden vi sidst satte os ned og sagde: "Hvad er det vi har nået"

Vi tænker alt for lidt over hvad der egentligt er sket her
Det svæver alt sammen lige forbi vores intimsfære
Som udelukker hver en ligegyldig autohandling
Som blir udført af hjernen og den krop de kalder grimling

Som en prik i bogen, som en plettet regn
Ser jeg ansigter i tågen og venter på et tegn
For det hegn som jeg har sat op, kan nok holde fremmede ude
Og inde fra min stue kan jeg blot høre ulven tude

Går i land på bredden og håber ingen ser
Min fortid i staden gemt bag disens slør
Alt det som ikke er mer, har jeg ingen foragt for
Det lærte du mig der, og det skal du have tak for

Der findes kun én uvurderlig og nu da ser vi
At det breder sig som lopper og lus, der ligger vågeblus
For jeg er sikkert nogenlunde gennemsnitlig og middelmådigt fin
Når jeg forvandler kastanjer til kåde enderim

Jeg er bange for at glippe alle de gyldne øjeblikke og for
Ikke at strikke stikke når jeg hører uret tikke
Sin gang på gang, lang på tvang, vrang i rang
Så mødes vi på gaden for at sprede vores vingefang

Et kortspil støj

Det er højt, lavt og tarveligt
Støjen pensler det ud farverigt
Men det er sort og rødt som et kortspil
Og fortæller hvor jeg rejser bort til

Støjen rammer lavmælt og hårdt
Flokke af mennesker, der trækker et kort
Og måske får de es, hvis man heldig en konge
Ellers får de spar tre, og deres øjne bliver tomme

Jeg øver mig i at sende støj som ni
Og hvis jeg er heldig, får jeg et par på ti
Eller et par på hovedet, hvis de trækker fire
Det er bedre end hvis de bare stirrer

Man skal beslutte om es er højest eller lavest
Om spar tre efterlader dig halvt fordærvet

Jeg har lært at jeg er bedre en fem
Men er blevet slået

Jeg forsøger selv at trække højt
Og ikke sprække af støjende sprøjt
For mit kortspil består af jokere
Du trak fire. Det var støjende.

HEMINGWAY - SOLEN GÅR SIN
ØKONOMI GANG
OVERLADET LÆSER
SHOW, DON'T TELL
KILL YOUR DARLINGS

SKREVET AF

Theresa Van

Alene

Hjertet banker i min hals, pulsen er høj, blodet sprinter i mine årer. Jeg er klar, og hans ejendele er snart mine. Hans bukseben forsvinder om det ene gadehjørne, og jeg følger adræt efter. De mange år i disse gader har gjort mig årvågen, ingen kan undslippe mig på min hjemmebane. Hans åndedræt er højtlydt, jeg kan let finde ham i de mørke labyrinter af gyder, der snor sig i byens midte.

Sygdommen ramte for længe siden, dengang var jeg kun et barn, men jeg har overlevet længe takket være min gode form. Mine forældre klarede det ikke, og ingen ville tage en unge ind, som måske var blevet inficeret. Siden har jeg kun haft mig selv, og med tiden høstede sygdommen flere og flere sjæle og efterlod kun tomme skaller tilbage.

Byttet drejer om endnu et hjørne, og det lader til, at han ikke kender den her bydel, som jeg gør. Jeg følger med om hjørnet og stopper op foran byttet. Han kigger ud over kanten på den kollapsede bro. Det er et forfærdeligt langt fald, og ligegyldigt hvilken vej han vælger, er han færdig. Han kan vælge at give sin fyldte taske til mig eller forsvinde ned i dybet. Hans blik flakker mellem mig og faldet.

"Hvis jeg skulle vælge for dig, syntes jeg du bare skulle lægge dine ting og gå. Så længe du samarbejder med mig, vil jeg ikke gøre dig ondt. I hvert fald ikke så meget." Min beroligende stemme er høj. Hans krop ryster af adrenalin og stress. Han vil ikke vælge, han ved at begge valgmuligheder endegyldigt fører til hans død.

"Kan vi ikke dele byttet?! Du og jeg, vi kan slå os sammen, så er der større chance for vi begge overlever den har forbandelse!!" Hans hænder bevæger sig i fagter i et forsøg på at få mig over på hans side, men mit blik forbliver stift. Jeg tager et skridt frem, og han tager et tilbage. Hans bevægelse slår småsten fri, og de forsvinder langsomt ned i dybet for aldrig at blive set af solens lys igen.

"Hør her... jeg har ikke brug for din hjælp, jeg har al den hjælp, jeg skal bruge i mig selv. Du er mig intet værd. Det eneste jeg er interesseret i, er den taske du har på din ryg." Byttet drejer hovedet og ser på den fyldte, slidte taske, der hænger på hans ryg. I en hurtig bevægelse tager han den af, åbner den, og roder den igennem. Jeg ser tøj, flasker med væske af forskellige farver, piller, brød. Endelig tager han hånden op, og med den følger en klirrende lyd. Hans hånd er fyldt med mønter af forskellige størrelser og former.

"Her. Tag dem her. Det er alle de mønter jeg har, vil du så ikke være sød at lade mig være i fred?!" Hans stemme er desperat. Han vil fri af mig, men jeg er ikke færdig endnu. Igen træder jeg frem,

jeg kan nu se hans dybe ansigtstræk. Han er ikke gammel, men heller ikke ung, hans øjne er grålige, og hans næse stor og byldet af mange år på de skjulte ølhuse omkring i byen. Jeg sætter mig på hug for at se ham i øjnene. Mønterne i hans hånd klirrer, afslører hans stigende nervøsitet. Med en langsom bevægelse rækker jeg min arm frem, lukker min hånd om mønterne, og fører dem ned i min lille pose om livet. Mit ansigt trækker sig sammen i et smil.

"Jeg takker herren for hans forståelse", svarer jeg galant. Jeg rejser mig og vender ryggen til ham. Et suk forlader manden, og hans hånd rammer jorden i en form for udmattelse. Ganske langsomt drejer jeg hovedet, lige nok til at jeg kan se ham klart i mit ydre synsfelt. Han har ikke fat i tasken.

I en hurtig bevægelse vender jeg mig, trækker benet ind til mig og sparker ham under hagen. Slaget slynger ham bagud, lige langt nok til at gadernes sten forsvinder under ham. Han rykker hovedet op og stirrer mig i øjnene, mens hans mund åbner sig i et skærende skrig, der langsomt bliver mindre, som hans silhuet forsvinder ned i dybet. Jeg tager et skridt frem og skuer ned over kanten. Der er sort som nattens himmel, og lyden af hans krop, der rammer bunden, har endnu ikke lydt. Jeg træder tilbage, svinger den slidte taske om min skulder og hopper let for at lade den sætte sig rigtigt. Den har god vægt. Med lette skridt begynder jeg min tur tilbage og fløjter en stille melodi, der kastes gennem de små gader i denne forbandede by.

De kolde forfriskende dråber fra en af flaskerne glider ned i min hals. Jeg nyder solnedgangen fra et af de aflukkede områder af byen. Udsigten her er meget bedre end i de 'sikre' kolonier i midtbyen. De varme stråler fra solen er en af de sidste ting, der giver mig en følelse af at leve. En svag lyd af musik spiller i baggrunden, et sted jeg ikke kan bestemme. Det er som en hvisken i byen, der spøger i gaderne. Jeg graver min hånd ned i tasken og griber fat i brødet. Mine tænder arbejder hårdt for at tygge det. Hvis ikke jeg havde drukket før, ville jeg ikke være i stand til at synke den tørre masse. Mit ben hænger frit i luften ufatteligt mange meter over jorden, et fald der kan slå selv den hårdeste mand ihjel. Manden med tasken. Han gik døden i møde i sådan et fald. På grund af mig. Mit blik falder på brødet, og jeg føler... ingenting. Hans liv, eller tab af liv, betyder intet for mig. Han var mig intet værd. Kun det, hans død efterlod, var mig brugbart. Jeg lader mine ben dingle og lægger mig ned på de kolde murbrokker under mig. Med de sidste varme stråler på mit ansigt føler jeg mine øjenlåg falde i, og et blødt, men stærkt greb, trækker mig ned i min underbevidsthed.

Jeg er omringet. Så mange kendte, dog fjerne, ansigter. Jeg har set dem alle i mit liv, men de siger mig ingenting. Deres øjne er blanke. De stirrer på mig, men ser lige igennem mig. På det indeni. Deres tøj er snavset, trevlet, revet itu, ødelagt. Nogle mangler hænder, fødder, en mangler sit hoved, men jeg kan stadig mærke hans manglende blik stirre på mig. De kommer tættere på. Min hånd strejfer min venstre hofte, og jeg synker mit spyt. En skikkelse viser sig foran mig. Jeg hopper tilbage for at danne afstand, men massen af mennesker bag mig skubber mig frem, og jeg står ansigt til ansigt med manden fra broen. Hans øjne er døde, intet spor af følelser. Han lægger sin hånd på mit hoved hans øjne lukkes. Mængden af mennesker kommer nærmere og begynder at messe.

"53, 53, 53, 53, 53, 53, 53, 53, 53, 53, 53..."

Min hånd griber per refleks fat om skæftet på min sabelformede klinge. Det var drømmen igen. Jeg stiller mig op og vrider min ømme ryg for at få de tilfredsstillende knæk fra mine led. Solen er gemt bag rådne skyer på himlen, og kun et svagt skær trænger igennem. Med tasken på ryggen løber jeg ned ad den rustne trappe.

Solen leverer intet lys til gaderne, og de ujævne brosten gør det svært for en fremmed at bevæge sig hurtigt i de snørklede gader. Noget smadres bag et gadehjørne. Jeg kaster mig ind til væggen og bliver et med skyggen. Mit åndedræt er kontrolleret, mine øjne spejder omkring mig. Mine knoer er hvide af at stramme om skæftet. Et tungt fodtrin lyder om hjørnet. Og endnu et. Det er ikke et menneske. Et lettet suk forlader min krop. Så snakker den ikke så fandens meget. Forsigtigt læner jeg hovedet ud over gadehjørnet, og det svage lys gør det svært at skelne figuren fra gydens altomfattende skygger. Figuren er stor, pelset, trækker vejret i lange træk, høj, og står foroverbøjet på sine to bagben over en skikkelse. Figuren slår til skikkelsen og åbner munden for at afsløre sin monstrøse identitet. En worg. Den bider om skikkelsen, der hverken skriger eller spræller, lader sig bare fortære af monstret. Der er intet tilbage, efter worgen er færdig. Den stiller sig foroverbøjet ned på alle fire og går videre ud af den smalle vej. Langsomt lader jeg min fod træde rundt om hjørnet, stille, så den ikke hører mig. Jeg lister hen til stedet, hvor monstret åd sit bytte. Der var ikke noget tilovers ud over blodklatter og noget stof fra nogle bukser eller noget, der ligner. Her er jo intet jeg kan bruge. En svag knirkende lyd af råddent træ lyder over mig. Jeg kigger op og når kun lige akkurat at undvige den tekande, der falder ned. Den smadres på gaden, og lyden ekkoer mellem væggene. Jeg ser igen op, men når ikke at opfange andet end den tynde arm, der igen lukker skodderne for vinduet. Den smadrede tekande har et blomster mønster på ydersiden. En kvinde. Jeg kan mærke den varme ånde mod min nakke, det er tunge udånder. Den venter. Jeg griber min klinge og fører den i en buet bevægelse over mig, mens jeg vender mig imod den. Jeg skærer den over snuden, og den træder pivende tilbage. En snerren fylder luften, dens gule øjne skinner i dens mørke øjenhuler. Jeg smiler. En udfordring. Med et gennemtrængende hyl springer den imod mig, men det havde jeg allerede forudset. Jeg hopper over den og sætter af med fødderne mod dens ryg. Med et hyl bliver den trykket mod jorden, og med en salto lander jeg bag den. Ulvemonstret rejser sig hurtigt og vender sig. Jeg er klar.

"Det er længe siden, jeg har set nogen af din slags. Jeg troede faktisk, jeg havde fået jer udryddet, eller at I i det mindste var kloge nok til at holde jer væk." Den snerrer ad mig. Det virker som om, jeg ramte en nerve. Den stormer på alle fire imod mig. Roligt træder jeg til højre og holder klingen lige over dens knæ. Blodet spredtes på væggen og mit tøj. Med et højt brag lander worgen i en bunke af skrald længere ned ad den smalle vej. Jeg tager det overskydende stof fra dens tidligere offer og tørrer blodet af mit tøj. Jeg efterlader altid lidt i ansigtet, det gør det hele lidt mere spændende. Worgen har stillet sig op på bagbenene. Dens venstre arm mangler. Pupillerne i dens gule øjne er blevet til prikker. Den blotter tænderne og bevæger kæberne i en unaturlig facon.

"....Hva....Hv....Hvad..... eeeerr....duuuuu.???"

Jeg ruller med øjnene og læner mig op ad den blodindsmurte murstensvæg. Jeg tog åbenbart fejl med snakken.

"Ja, jeg kunne jo spørge dig om det samme. Eller, skulle jeg hellere spørge: Hvem var du?" Den

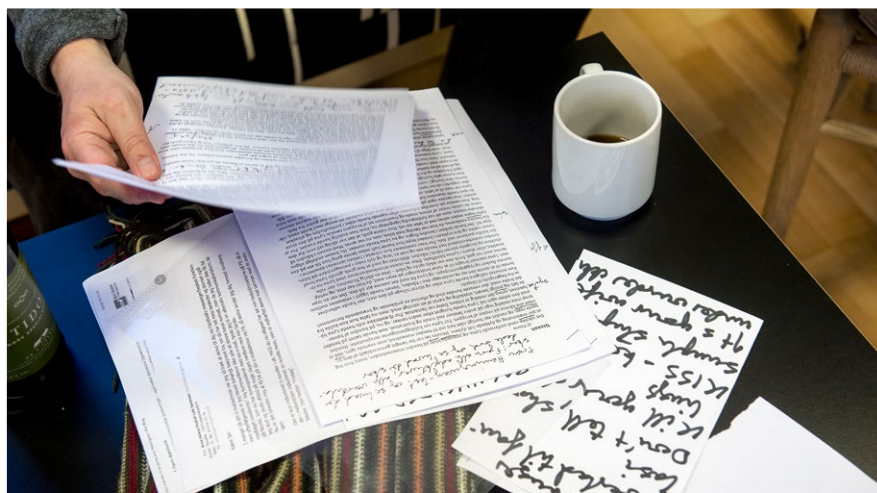
snerrer stadig. Den bukker sig ned og griber om en halvsmuldret mursten. Med min frie hånd griber jeg om den sammenfoldede stav, der hænger ved min højre hofte. Jeg klikker den fri, og med en hård armbevægelse folder den sig ud til sin fulde halvanden meters længde. Den kaster murstenen, jeg slår hårdt mod den med staven, og den pulveriseres til støv. I det øjeblik, det tager støvet at lægge sig, sætter jeg klingen på toppen af staven. Med det nye våben i højre hånd lader jeg den hvile op ad min skulder. Worgen stopper lidt. Jeg ville gerne se, hvad den så. En rolig, blodindsmurt person med en hjemmelavet le stående foran sig. Det kan være, det er dens blodtab, der får den til at skælve, men min udstråling har helt sikkert en indflydelse. Med ubalancerede skridt stormer den imod mig igen. Jeg vender og drejer mine håndled og får igen de tilfredsstillende tomme knæk. Jeg svinger leen som et møllehjul og springer ud til væggen, og med ét kontrolleret sving separeres ulvens mave og hofte. To høje dunk lyder, da den kløvede worg falder til jorden. Blodet flyder ned i hullerne mellem brostenene. Jeg sætter mig på hug ved dens hoved og lader igen leen hvile op ad min skylder.

"Det var da en fredsommelig lille hyggekamp, vi fik os der, hva?" Den laver en knurrende lyd, der hurtigt udvikler sig til en klynken. Igen bevæger monstret sin mund.

"Vi forbander dig....". Den artikulerer meget bedre nu, jeg kan faktisk forstå, hvad den siger. Den dypper sin eneste arm i sit blod og begynder at tegne cirkler og symboler på brostenene.

"Vi... forbander dig... Tidens gud vil ikke røre dig, og dødens selv vil for evigt holde sig fra dig. Du skal vandre denne jord til dens død, og selv ikke der skal du finde fred." Den kollapser. Jeg rejser mig, og tværer tegningerne ud med skoen. Jeg har aldrig været en, der tror på al det hokus pokus nogle af de desperate mennesker render rundt og søger. Jeg prøver at få min le til at balancere på min skulder. Gad vide hvad det er, der får mennesker til at søge de mystiske magter? Den eneste, der kan styre deres skæbne eller have nogen som helst kontrol over den, er mig.' Min rejse ned ad brostenene går i et langsomt tempo for ikke at vælte det balancerende våben af min skulder.

#endelafOS

